

Не мислилъ много, той отдралъ
Отпредъ ржкavitъ по малко,
Игла олава и за малко
На бържѣ — бържѣ той сколасва,
Закръпва го, и ей че фтасва.

Забунѣтъ пакъ готовъ,

Като новъ, —

Ржцѣтъ май на педяй оголѣли,

На ли Иванъ печели!

А тамъ пжкъ всѣкий, — и Първанъ,

Току го глѣдаты,

И салъ се кискаты и се смѣятъ.

„Че азъ не съмъ до толкози простакъ!“

Приказва си Иванъ, —

„И тжзъ бяла ще я исправя:

Ржкави дълги ще направя.“ —

Иванъ ли? О! Той уменъ и смѣтакъ, —

Тжкми — гласи той, а-я-яй!

Забунѣтъ никакъ не го мой;

Обрѣзва пѣшкови, политѣ —

Ржкави нажда сополити, —

Иванъ найъ веселъ и се радва,

Току съ ржкави салъ мандара.

Намѣрватъ се и господиновци.

Търговци, хемъ архитриклиновци, —

Побъркай си дѣлата нѣкакъ,

Оправятъ ги отсамъ — оттатакъ. —

Току поглѣйшь, —

Съ Ивановата скопосия, —

Да ли да плачешъ — да се смѣйшь, —

Потеглятъ чисто по просия. —